

B. Saci

Az alábbi interjú nem azzal a céllal készült, hogy adásba kerüljön. A technikai feltétele sem volt meg, hiszen olcsó VHS kamerával, a szokásos stáb nélkül vettem fel, de a beszélő sem a nyilvánosságnak szánta a mondandóját. Mindketten tisztában voltunk vele, hogy veszélyes terepen vagyunk, de azt reméltük, lesz idő, amikor már kockázat nélkül elővehetjük a kazettát. Nem biztos, hogy most jött el ez az idő, de a megnyúlt, előrege-dett szalagra gondolva szükségesnek éreztem, hogy amíg megtehetem, írásban is rögzítsem a beszélgetést. Ebben az anyagban csak egyetlen beszélgetőtársam van, a képen az arca nem látszik, a nevét, mivel a riport közben ő sem árulta el, most is csak így írom: B. Saci.

– Hol szeretnéd kezdeni, Saci?

– Hát Tomnál. Amúgy Tamás, de Tom maradt a neve, amikor 90-ben hazajött. A másik nevét most inkább nem mondom. A tévés riportot láttam-e vele előbb, vagy valamelyik róla szóló cikket egy újságban, már nem tudom. De mégis a tévés dolog lehetett az első, mert amikor a lapokat olvastam, már szinte láttam magam előtt és a válaszok is az ő hangján szólaltak meg. Mély, bariton. Olyan világosbarna színű, puha, meleg hang, amin azért érződik, hogy sokat élt külföldön. Beszélt a munkájáról, hogy miféle kérésekkel keresik meg, miket vállal el, hogyan készül föl, mik a váratlan esetek, a kihívások, a satöbbik... Na persze úgy beszélt, hogy semmi konkrétum, mert a titoktartás, ugyebár... A diszkréció. Teljesen új dolog volt, korábban, a szoci időkben elképzelhetetlen lett volna az ilyesmi.

– Hogy egy...

– Igen, hogy egy magánnyomozóval interjúzzanak. Azelőtt szóba se jöhetett volna ilyen foglalkozás. Csak az állami zsaruk ugye, a maguk unalmas egyenruháiban... Ez meg elegáns nyugati öltönyben, csikos Gucci ingben, az ingnyakba akasztott márkás napszemüveggel. Az arcát persze kikockázták, érted ugye, a foglalkozása miatt, de ahogy mondtam, szinte magam előtt láttam és...

- ...beleszeretnél?
- Na jó, ez lehet, hogy így túlzás, inkább úgy mondom, hogy beindult a kémiám. Oké? Kíváncsi lettem rá. Azt akartam, hogy ő kattanjon rám.
- Volt valami terved?
- Volt! Őrült ötlet, az elején nem is hittem benne, de aztán valahogy mégis. Éppen lett valami lóvém, nem is kevés, ami kellett a dologhoz. Váratlanul jött zse volt, nem titok, nyertem egy négyest, ráadásul a közös számainkkal...
- Közös számok?
- Azok. 27: ennyi éves vagyok én. 39: ő meg ennyi. 89 a mellbőségem, 66 a csípőm, a 15-ös pedig ... azt nem mondom, hogy mi, de mindegy is, mert úgysem húzták ki. A 19-est húzták helyette.
- 19-es? Húha!
- Tényleg húha! Na mindegy, a pénzt gyorsan el kellett költeni, mert éppen bedurvult az infláció.
- Nem mondtad még, hogy mi volt a terved!
- Mert most mondom. Egyszerű, mint a..., mint egy Rubik-kocka. Adok neki egy melót. Egy testhezálló megrendelést. Hogy kövessen, hogy figyeljen meg...
- Kicsodát?
- Kit? Hát engem!
- Várj! Jól értem? A saját megfigyeléssel bíztál meg egy magánnyomozót?
- Nem egyet. Őt! Személyesen persze nem bízhattam meg, kellett valaki, aki megteszi helyettem. Emil bácsival meg lehetett dumálni, hogy hívja föl, fixáljon le egy találkozót, kössön vele szerződést, adjon előleget, érted, mindent szabályosan, ahogy a filmekben szokták.
- De mi volt az indok, miért kellene téged megfigyelni?
- Ja, hát ennél mi sem egyszerűbb..., csak annyi, hogy azt gondolja Emil, hogy félredugok, hogy megcsalom. Benne volt a tévében, jobban mondva a riportban, hogy a megbízások kilencven százaléka ilyen téma, hát én is ezt választottam.
- Ki az az Emil bácsi? A partnered, vagy hogy mondjam... a...?
- Az Emil? Dehogy, nem is volt soha, különben is a fiúkat szereti, szóval számításba se jöhettem nála, ő se nálam, de amúgy jól megvagyunk... Megvoltunk. És benne volt minden hülyülésben.
- Milyen Emil?
- Csak Emil. Nem akarom így utólag se kompromittálni. Legyen csak Emil, a bácsit én találtam ki, viccből, mert amúgy egyáltalán nem bácsis. Mindegy, ha akarod tudni, valami művészféle, de nem túl ismert, rézkarcokat, litográfiákat nyomtat, festményeket alapozott, gipszeket öntött, szóval a profik keze alá dolgozott. A fősulin ismertem meg, ahol modell voltam, ő meg műhelyvezető, aztán kiderült, hogy szinte szomszédok vagyunk, ugyanaz az épület, csak másik lépcsőház. Egy lerobbant műterme volt a legfőbb emeleten, amit néha kölcsönkértem, na mindegy, az egy másik történet volna.
- Szóval Emil beadta a nyomozódnak, hogy...

- Hogy elhidegültem! Ez volt a konkrét szakkifejezés: hirtelen elhidegülés. Azt gyanítja, hogy van valakim, ennek kell utánajárni.

- Úgy érte, hogy utánad járni...

- Pontosan! Az én dolgom csak az volt, hogy szimpi legyek, amikor utánam jár, érted, hogy felhívjam magamra a figyelmét, hogy megtetsszem neki.

- Azt hogy kell?

- Ne viccelj, azt minden nő tudja! Különben az interjúban voltak ilyen magánéleti dolgok, kérdezték, hogy mit szeret csinálni, hobbi, ilyesmi. Hát én is ugyanazokat csináltam. Eljártam a Zeneakadémiára, a könyvesboltban olyan írókat lapozgattam, akik, na érted, Ulysses könyvét, a Joyce-ot

- Joyce-ét, az Ulyssesst.

- Lehet, meg Kafkát, abból kettő is van, és kiállításokra jártam. Csontváry, Esterházy... elegánsan öltöztem, minden nap másba, tényleg menő voltam. Nyomattam a szolít, műköröm, műszempilla, piercing... Ja, és ami fontos, próbáltam ismert emberekkel találkozni, ajserekkal, hogy lássa, én is vagyok valaki... És persze minden lejmosnak dobtam pénzt, nem blicceltem a villamoson, fölálltam a nyuggereknek, mosolyogtam az ismeretlenekre, mert nem tudhattam, érted...

- Nem tudad, hogy néz ki.

- Hát nem, csak annyit, amennyit Emil mesélt, meg ahogy lefestette.

- Lefestette?

- Emlékezetből, ami azért mégsem egy fotó. Barna séró, közepes homlok, háromnaposra nyírt borosta, ami akkor jött divatba, szóval tizenkettő egy tucat... biztos észrevetted, hogy a rendőrségi fantomképeken is minden fazon egyformán néz ki.

- Nem szúrtad ki, hogy figyel, hogy követ valaki?

- Nem nagyon bámészkodtam, nehogy gyanút fogjon. Néha persze volt olyan érzésem, hogy sasolnak, persze lehet, hogy csak így utólag... és lehet, hogy az már nem is ő volt...

- Hogy érted, hogy nem is ő?

- A negyedik vagy az ötödik napon fölhívta Emilt, hogy találkozzanak, mert nem telefontéma. Hát találkoztak valami bonyolult helyen, mert az elsőről továbbhívta valami másik helyre, hogy meggyőződjön róla, hogy Emil tiszta, így mondta, hogy tiszta.

- Ez mit jelent?

- Hát azt, hogy én nem voltam az.

- Hogyhogy?

- Mert engem valaki más is követett. Miközben Tom megfigyelt, észrevette, hogy valaki más is rám van állítva. Hogy nem csak ő figyel.

- Kezd érdekes lenni.

- Na, kezdem az elejétől, mert tényleg az lesz. Szóval mondtam, hogy néhány híres csókával is találkoztam, hogy azt higgye rólam, hogy olyan körökben mozgok. Hogy én is, érted, valami érdekes fazon vagyok. Igazából csak egy ilyennel sikerült összejönnöm, ha nem számítom Narvált, aki professzor

a fősulin. De vele nem is én akartam találkozni, ő akart összejönni velem, csak azért mentem bele, mert olyan professzorosan néz ki. Mindegy, most Zoádról akarok beszélni, ő tényleg celeb, sőt a legnagyobb celeb, mindenki rögtön fölismerte. Róla Tomnak is tudnia kellett. Szóval Zoárd. Valami fogadáson, ahol felszolgáltam, ez még a lottó előtti napokban történt, ott volt a Zoárd...

- Ő az, akit...

- Az, de hadd mondjam végig!

- Szóval valami szaftos pörköltet vittem épp mellette, amikor hirtelen hátralepett, én meg nem tudtam kikerülni, mindegy, szóval a szaft rálötytyent a zakójára. Kérte a bocsánatot, pedig az a másik volt a hunyó.

- Másik?

- Ja, az. Egy kicsi főszerrel dumált, valami tévés lehetett, vagy nem tudom, tévés-e, de nekem onnan a tévéből volt ismerős. Könnyű megjegyezni, mindig síkideg és a szemei be vannak nyomva tövig, amitől olyan, mintha folyton be volna tojva. Na, hát ez a kis majompofofa tett valami ideges mozdulatot, mintha le akarná fejelni vagy meg akarná ütni a nagyot, mert Zoárd egy fejjel magasabb volt, ő meg nevetve hátralepett. Hát ez volt a baj, mert épp ott jöttem a pörkölttel. Mondtam, menjünk hátra, letöröltem, lemostam, nálam volt épp a hajszárító, mert az uszodából jöttem, szóval gyorsan rendbe tettem, közben beszélgettünk, ilyen általánosságokról, hogy milyen uncsi a parti, meg hogy megbuknak-e a szocik meg minden. Kérdezte, találkoztunk-e már. Dehogy találkoztunk, de nem mondtam semmit, csak mosolyogtam, ahogy ilyenkor kell, sejtelmesen, kétértelműen, tudod, ahogy a filmekben szoktak. Talán tetszettem neki, de nem volt semmi flört, csak egyszerű dolgok, a cége, a lapjai, meg hogy régebben ő is a Lukácsba járt. Adott egy névkártyát, hogy ha esetleg kell valami...

- És te fölhívtad, hogy fölvágy vele...

- ...Tom előtt. Föl hát! Na persze a titkárnő vette föl, mondom, ki kéne, erre kérdi, milyen ügyben... Milyen ügyben... nincs ügy, csak beszélünk kéne, mondja csak meg neki a nevem, hogy az Icu, a kéteringes a Lukácsból, tudni fogja.

- Icu?

- Ja, nem akartam magam kiadni neki, elég, ha Tom tudja az igazi nevem. Mindegy. Elég az hozzá, hogy az Icura is odajött a telefonhoz, mondta, menjek be, de az nem volt jó, mert ott Tom nem láthat, mondtam inkább egy menő kávézót. Nem nagyon értette, de azért odajött. Kicsíptem magam és gyalog mentem, hogy Tom nehogy szem elől téveessen. Hát nem is tévesztett.

- Honnan tudod?

- Mert akkor szúrta ki a követést. Illetve akkor kezdődött. Én már ott voltam a New Yorkban, tudod, jó nagy hely, el lehet benne veszni, akkora. Tom miatt választottam, hogy kényelmesen melózhasson, érted, hogy megfigyelhessen. Én érkeztem előbb, illetve mi. Aztán, amikor megjött Zoárd, jött utána két spion.

- Ezt Tom Emilnek mondta el.

- Ja! Ezért találkoztak, hogy elmondja. Nem csak azt, hogy Zoárdot követik, de hát azt is el kellett mondania, mert amikor vége lett a beszélgetésünknek, akkor a követői szétváltak, az egyik főszer továbbra is ment Zoárd után, a másik meg engem kezdett követni.

- Az illető téged, őt meg Tom?

- Bonyolultabb. Tom Zoárdnak eredt a nyomába, mert annak ellenére, hogy én olyan diszkréten viselkedtem és pirultam meg elhúztam a kezem, meg a puszi is olyan levegős puszi volt, azt hitte, megvan az elhidegülési ok. Azt gondolta, átáll Zoárdra, amit persze bonyolított, hogy Zoárdot már követte valaki, szóval Tom elkezdte követni a Zoárdot követő pasast.

- Ez tényleg bonyolult. Hadd foglaljam össze! Találkozol Zoárddal a New Yorkban, téged titokban követ Tom, Zoárdot pedig ketten is követik. Amikor végeztek, a Zoárdot figyelő fickók közül az egyik átáll rád. Tom ugyan észreveszi a te nyomodba eredő pasast, de azt hiszi, hogy Zoárdot kellett megtalálnia, leszáll rólad, és a továbbiakban Zoárdra koncentrál, őt követi, nyilván óvatosan, nehogy észrevegye sem ő, sem az a másik, aki eleve őt követi, tudniillik Zoárdot.

- Ja! Hát éppen ezt mondtam én is! Nem ezt mondtam?

- Ezt mondtad. Ehhez képest az, hogy miről volt szó köztetek, szinte mindegy, hisz csak ürügy volt az egész...

- Azt azért nem mondanám!

- Akkor mesélj! Hogy zajlott a beszélgetés?

- Először semmi különös, hálálkodott meg minden, mondtam, nem tehet róla, mert az a másik, a tévés faszi, az volt a hunyó, a pörköltszaft miatt inkább neki kellett volna bocsánatot kérnie. Miféle tévés, kérdezte, pedig tudta, tudom, hogy tudta, mert egy kicsit elsápadt, amikor mondtam a majomporfát, hogy mennyire be volt gőzölve meg minden. Legyintett és rögtön másra terelte a szót. Azzal jött megint, hogy valahonnan ismerős vagyok neki.

- Pedig soha nem találkoztatok.

- Soha! De tudod, hogy van, ez egy ilyen csajozós duma, biztos sokszor bejött neki. Szóval nem találkoztunk, de azért sok mindent tudtam róla. Sze mélyes dolgokat is. Meg persze készültem is egy kicsit, hogy képben legyek, ha már találkozunk. Tudtam, hogy menő divatfotós volt, mielőtt kiment Amerikába, ahol szexfotókkal csinált bizniszt. Meg pornókkal. Szóval nem kockáztattam sokat.

- Mivel nem kockáztattál?

- Azzal, hogy megint csak kétértelműen mosolyogtam, és egy idő után visszakerdeztem, hogy-hogy nem emlékszik. Tudtam, hogy egy ilyenek az évek, az évtizedek során annyi bugyellárisssal volt dolga, hogy képtelenség lenne mindet észben tartani.

„- Hát tényleg nem emlékszel? - csacsogtam és lesütöttem a szemem. Ha kell, tudom így rezegetni, figyelj csak, a szempillámat is.

- Dehogynem - vágta rá egy kicsit bizonytalanul, mert úriembernek akart látszani -, látod, hogy emlékszem - de persze tudtam, halvány fingja sincs róla,

hogy hova tegyen. Szinte hallottam, ahogy csikorgatja a fogaskereket. Négy cukrot tett az amerikánójába, de lehet, hogy ötöt.

- Fotóztál, azt hiszem, az Ez a Divatnál vagy inkább a Fürge Ujjaknál, vagy... nem tudom, aztán... utána ... együtt... - Nem fejeztem be a mondatot, hanem jól elpirultam. Na persze azért pirultam el, mert éppen kamuztam, de a pirulás pontosan passzolt ahhoz is, ami Zoárd agyában megjelent, hogy a műteremben, az ágyában, az ágyamban, a verdában, egy parkban... nem mertem firtatni a részleteket, és tapintatosan ő sem tette. Megsimította a karom, de elhúzódtam tőle. Értetlenül nézett rám. Tomra gondolva nem kezdhettem vele flörtöt, de valamit ki kellett találnom, hogy miért is ülök itt vele. És hát akkor ki is találtam valamit.

- Tudod, én akkor - jött az újabb pirulás, az előzőnél is nagyobb pirulás - úgy maradtam.

- Hogy érted azt, hogy...?

- Nem tudod, mit jelent az, hogy úgy maradni? Felcsináltál. Bekaptam a legyet. Állapotos lettem, baszki! Terhes...

- Pszt - nézett riadtan körül - csillapodjál le!"

Na persze nem akartam én hangoskodni, mert nem tudtam, milyen messze ül Tom. Hogy csak néz-e vagy kagylózza is, amit dumálunk? Amúgy is mindenki minket bámult. A csajok inkább Zoárdot, mert tényleg extrajó pasi volt, a csajszi társaságában levő faszik meg azt, hogy ki lehet a muff, szóval én, aki a híres manussal van. Mind úgy huzigálta a székét, hogy lásson, mert tudod, tele van oszlopokkal az a nagy hodály, mindenütt csak oszlop, szóval kiderült a széklábszikorgásból, hogy mi vagyunk a központ. Suttogni kezdtem én is, nehogy már valami családi zrínek nézzen ki az együttlétünk. Egy laza üzleti míting látszatát akartam inkább kelteni, vagy azt, hogy régi barátok diskurálnak csíp-csup dolgokról.

„- Már nyugodt vagyok, hidd el és eszem ágában sincs, hogy téged okoljalak... Nem is azért...

- Akkor miért...?

- Csak hogy tudd..., hogy tudjál róla. Mert jogod van tudni, elvégre...

- Akkor mondd!"

Kitaláltam egy hosszú, komplikált történetet egy ausztráliai rokonoknál nevelkedő szeplős kislányról, akit én is csak nyaranta látok. Szemüveges, pont ilyen kreol, mint az apja, vízibalettre jár, telefonkártyát gyűjt és istenien zongorázik. Lassan beszéltem, és minden mondatot kétszer is elrizsáltam más-más szavakkal, nehogy elfelejtsem, ha esetleg később visszakérdezne. A pirulásokra már nem lett volna szükség, de persze jöttek folyamatosan. Legjobban attól vörösödtem el - talán emlékszel, a New York tele van ilyen tükrökkel, szóval folyamatosan ellenőrizhettem a pirulásaimat meg a sápadásaimat -, amikor ki akart fizetni. Nem így mondta, csak elkezdett érdeklődni az életkörülményeim felől, meg célozgatni arra, hogy csak egy ilyen izé, egy kéteringes vagyok. Megnyugtattam, hogy csak beugrottam egy barátnőm helyett, de jól megy a sorom,

és nehogy mán azt higgye, hogy pénzt akarok, nem is fogadnám el. Meg ne sértsen már! Azt hiszem, akkor vette be, hogy tényleg van egy gyereke, amikor ott kifakadtam, hogy nem akarok tőle semmit. Hogy szó sincs zsarolásról. Hozatott valami spéci italt, amiről sose hallottam, és el akarta kérni a lánya címét. A lányunkét. Ijedtemben azt mondtam, nincs nálam Janka címe, mire elkerekedett a szeme, mert korábban azt mondtam, hogy Lucának hívják, de kivágtam magam, hogy Sydneyben nem tudják kimondani a Lucát, erre azzal jött, hogy a nyáron úgyis lesz egy melbourne-i tárgyalása, amikor ott tél lesz, akkor szeretne találkozni velem. De most megpróbálja előrébb hozni, hogy már tavasszal, illetve ősszel... Már bántam, hogy nem Dél-Amerikát kamuztam. Vagy Afrikát. Hát ennyi. Mennie kellett valahova, azzal váltunk el, hogy legközelebb elhozom. Azt persze tudtam, hogy nem lesz legközelebb, de azt még nem tudhatam, hogy miért...

- És elment?

- Ja. Fizetett, irtó nagy jattot nyomott, aztán együtt mentünk ki. Kérdezte, elvihet-e valameddig, vagy hívjon-e nekem taxit, mondtam, ne, erre beült a Mercijébe, és eltűzött.

- Ahogy Tomot sem szúrtad ki, nyilván azt sem vetted észre, hogy már valaki más követ...

- Ugyan! Lövésem se volt.

- Ezek szerint te csak közvetve, Emiltől értesültél a dologról, ráadásul utólag.

- Pontosan. De akkorra ez az egész követés dolog hirtelen mellékes lett.

- Mellékes? Miért?

- Na jó, elmondom, de ami most jön, tényleg maradjon kettőnk közt. Szóval a New York előtt Zoárd beült a fekete Mercedesébe, aki követte, az is a saját verdájába, azt hiszem, Mitsubishit mondott Emil, Tom meg... nem tudom, talán leintett egy taxit, vagy nem is, inkább motorral dzsalt, mert volt valami mocija, mert később, amikor találkozni akart, azt mondta, a nála levő bukósisakról ismerem meg.

- Találkozni?

- Nyugi! Ne vágj közbe, majd mondom azt is. Szóval Zoárd átment Budára, azt hiszem, az irodájába, Tom valahol leállt, és látta, hogy a követő autó is leparkol egy mellékutcában. Arra gondolt, hátha egy másik magándetektív, mert egy másik főlszarvazott férj is figyelteti Zoárdot. Még gondolt is rá, hogy odamegy a kollégához, hogy mizújs, de aztán mégse ment, csak távolról fotózgatta. Azt hitte, eleget tud, hogy Emilnek beszámolhasson, csinált egy csomó fényképet a New Yorkban meg az irodáról is, szóval épp indult volna, amikor kijött Zoárd, beült a Mercibe, és tűzött vissza a város felé. A Mitsubishi meg követte. Hát persze Tom is. A többit tudhatod az újságokból. Egy piros lámpánál a hátsó autóból kiugrott valaki egy géppisztollyal, akit Tom nem is vett észre, mert addig a hátsó ülésen lapult, szétlőtte Zoárd autóját meg benne Zoárdot, aztán elfutott. Csak Tom látta, meg persze a másik sofőr, mert egy mellékutca volt,

meg sötét, és az eső is épp szakadni kezdett. Közben zöld lett, a Mitsu eltűzött. Tom ment utána a motorral egy darabig, de aztán elvesztette.

- Várj egy kicsit, amíg beteszem a másik kazettát.

- Tedd!

- Ott tartottál, hogy...

- Tudom, hogy hol tartottam! Kurvára tudom! Amikor mindezt elmondta Emilnek, már parázott. Ha a gyilkosság után látták, ahogy az autóval együtt eltépnek, azt hitték, ő is benne van, tehát a jard keresni fogja. Ha meg a Mitsu vezetője szúrta ki, akkor a gyilkosok fogják keresni, hogy lekapják a tábláról, mert ő az egyetlen tanú. Emilt azért kereste meg, hogy kiderítse, milyen közöm van a dologhoz, mert az el sem bírta képzelni, hogy nekem, aki másfél órával a kinyírása előtt találkoztam Zoárddal, ne legyen közöm a kicsinálásához. Na, elég az hozzá, hogy találkozott Emillel, hogy megbeszélje, hogy találkozni fog velem.

- Miért nem rögtön? Miért kellett, hogy engedélyt kérjen?

- Mit tudom én! Mert így szabályos, Emil a megbízó, aki fizetett. Nem is keveset, én csak tudom... Tényleg jobb lett volna, ha egyből... De csak a tényeket mondom, a miértekre meg a miértnekemre nem bírok gondolni. Még most se bírok! Mert akkor eszembe jut Zoárd, aki ott ült velem, és másfél óra múlva... érted... és eldobom az agyam. Elvégre a kislányom apja!

- Mit beszélsz?

- Jó. Az eszemmel tudom, hogy nem igaz, de ő azt hitte és most már örökre azt hiszi, hogy van egy lánya, és keresni fogja, mit tudom én, hogy van ez, keresni fogja odaát... Basszus! Inkább mondom tovább. Hol is tartottam?

- Hogy Tom azt kérte Emiltől...

- Ja igen. Hogy találkozhasson velem. Emil persze gondolkodási időt kért, de csak a látszat kedvéért, mert tudta, hogy alig várom a randit. Mert ezért volt az egész.

- Hogy történt?

- Végre fölhívott. Azon az oltári baritonon, amitől megint beindultam. Egy távoli helyen, a Zugligetben, a libegőnél beszéltük meg a randevút. Zavaromban elmondtam, mi lesz rajtam, milyen ruha, de közbevágott, hogy ne aggódjak, pontosan tudja, hogy nézek ki. Akkor mondta, hogy nála meg lesz egy piros bukósisak. Egy teljes órát vártam, a mobilomat otthon felejtettem, a fülkés telefonban meg egy hajléktalan csövezett, de amúgy is le volt tépve a kagylója. Visszabuszoztam a Moszkva térig, már sötétedett, amikor egy ottani fülkéből sikerült fölhívnom. Először az automata szólalt meg. Utálok rögzítőre beszélni, de azért dadogtam valamit, hogy egy óráig dekkoltam a libegőnél, mi legyen, erre mégis fölvette, azt mondta, menjek vissza a libegőhöz, jön hamarosan, de rekedtebb volt a hangja, valahogy más, mint amikor beszéltünk. Más, mint amibe, érted...

- Amibe beleszerettél.

- Ja, mondjuk úgy. Amibe bele voltam zúgva.

- És visszamentél?

- Várj! Mondom, már sötétedett és lehűlt, és kezdtem cidrizni, gondoltam, hazaugrom a kapucnis kardigánért, ezért a pinkért, ami most is... mindegy, szóval, ha vártam rá egy órát, hát ő is szobrozhat egy kicsit. Otthon, a ház előtt egy mentő állt, és ki voltak húzva azok a piros szalagok, amiket ilyenkor, tudod... Mutattam a flepnit, hogy itt lakok, erre beengedtek. Az udvaron, ami ilyen sárga keramit végig, ott feküdt a Népszabik alatt Emil. Egyből tudtam, hogy ő, mert az új jogging surranó kilátszott, és a talpán ott volt az árcédula, 4990 forint. Hálából csengettem ki neki, hogy belement ebbe az egész megfigyelés dologba. Azért megkérdeztem a tetkős házmestert, aki ott fontoskodott a mentősökkel.

„- Emil?

- Az. Besokallt és kiugrott. Csak a puffanást hallottam, nem volt semmi előzmény, hogy kiáltott volna vagy ilyesmi.

- Mikor történt?

- Fél hat? Valahogy úgy. Amikor a maga unokaöccse...

- Az unokaöcsém?

- Az. Mondta, hogy előbb érkezett, mint ahogy meg lett beszélve, adjam oda a pótkulcsot.

- Odaadta?

- Át volt fázva, mutatta, hogy lázas is.”

A hátsó lépcsőn mentem föl. Résnyire volt nyitva az ajtó, úgy toltam be, hogy ne nyikorogjon. Egyből megéreztem a cigibűzt, pedig már kezdett dugulni az orrom. Még a folyosón kiléptem a cipőből, de így is megreccsent a parkett, mázli, hogy épp akkor húzta le valaki a végét. A frigőn volt a mobil. A szobaajtó alatt meg egy fénycsík. Lekaptam a fogasról ezt a kardigánt, kínai diszkont, meg a sárga sálát, nem túl jó együtt, de érted, nem lehetett válogatni. Lábujjhegyen mentem föl a padlásra, mert tudtam, hogy onnan van átjárás a szomszéd padlásra. Ott jöttem le a 47-ben. Amikor leértem, épp akkor hozták ki a 49-ből Emilt a hullaszállítók. Te édes lúzer! Bőgtem. Új életet akart kezdeni, és most itt van neki.

- Új életet?

- Mindegy, már elmondhatom. Nőként akart új életet kezdeni. Az volt az álma, hogy nővé operáltatja magát... Emil bácsiból Emília néni... és a négyesemből simán futotta volna rá. Hát most itt van neki az új élet. Imádkozok, hogy nőként támadjon föl. Egy parkoló verda visszapillantójában hoztam rendbe a képem valamennyire. Szétázott az összes festék, amit Tom miatt kentem magamra. Egy egész zacskó pézsét eldobáltam. Amikor végeztem, akkor vettem csak észre, hogy ül valaki a Mitsubisiben. Talán aludt, de nyitva volt a szeme... Talán nem is aludt, hanem... És a hátsó ülésen valami piros laszti, vagy nem tudom... Olyan, mint egy... érted... egy bukó...

- ... sisak? Nem!

- De! Dededede! Van az a kis aluljáró, ott a Szív utca végén, tudod a Ferdinánd híd alatt, telenyomva graffittival, na csak ott mertem elővenni a mobilt, hogy meghallgassam az üzeneteket. Tom volt kétszer is, elnézést kért, nem tud

odajönni a helyre, a külvárosba, ahol megbeszéltük, én se menjek, feltűnt, hogy a libegőt nem mondta ki. A második üzenetben kérte, hogy egyelőre ne hívjam, majd ő keres, ha úgy alakul.

– És keresett?

– Nem keresett. Eltelt egy hét, inkább kettő, amikor már nem görcsöltem annyira, föl mertem hívni, persze nem a mobilról, hanem egy pénzdobálósból. Direkt leutaztam Miskolcra, hogy ne legyen beazonosítható, hol vagyok, de persze ugyanaz a hang vette föl. Most már megismertem, hogy nem Tom. Hát lecsaptam neki. És most itt vagyok. Olykor beírom a nevét a keresőkbe, Gúgl, ilyesmi, de nem jön ki semmi. Néha azt hiszem, nem is létezett. Hogy csak álmodtam az egészet.

B. Saci nem egészen három hétig lakott nálam. Nem mert sokáig egy helyen maradni. Tudtam, hogy fél, de a félelem mögött éreztem valami hívalkodást is, mintha élvezte volna, hogy egy izgalmas bűntügy résztvevője, amiről persze semmit sem tud, de legalább vannak, aki azt képzelik, hogy ő tud róla legtöbbet. 2000 augusztusában vettem föl vele ezt a beszélgetést, másnap elutazott, nekem sem mondta meg, hova megy, azóta nem tudok róla.

A Zoárd-üggyel sokáig tele volt a média. Igyekeztem elolvasni az újságcikkeket, láttam a tévés felvételeket, meghallgattam a riportokat és a sajtótájékoztatókat. A nyomozás nem vezetett sikerre, a tényként közölt eredmények zöme egymást is cáfolta.

Tomról nem hallottam semmit, és olyan nyomot sem találtam, amelyen elindulhattam volna. Felkerestem ugyan a szerkesztőt, távolról ismertem is, aki annak idején a televízió „Ébredjen velünk” című műsorában beszélgetett vele. Megvolt a kazetta, csinált egy másolatot, de nem lettem tőle okosabb. Az eltűzött elegancia és a behízelt hang, amibe Bori beleszeretett, engem inkább taszított. A kolléga úgy emlékezett, hogy a műsor producere ajánlotta, hívják be Tomot egy beszélgetésre, a producer pedig nem volt más, mint a Bori által majomprofaként emlegetett férfi.

Emilről, a történet másik szereplőjéről sokkal több az információ. A kiállítási katalógusok és az interneten közölt képek segítségével többé-kevésbé megismerkedtem a munkásságával. Elolvastam a méltatásokat, a kritikákat, a nekrológokat, sőt egy emlékkiállításra is eljutottam. Nem volt jelentős művész, de sokan ismerték, alighanem kedvelték is, mert a külvárosi galéria majdnem tele volt. Titkon azt reméltem, hogy felbukkan köztük Bori is. Egy forgalomelterelés miatt későve érkeztem, a látogatók egy része már kifelé jött. Az ajtóban a Majomprofába és a kísézőibe ütköztem. Zavaromban a mellettünk lógó plakátra mutattam.

– Ismerte?

– Hogy én? – kérdezett vissza, majd gyorsan hozzátette – igen, de felületesen.

– Riporter vagyok – mondtam, beszélne róla? Látva, hogy meglepődik, gyorsan hozzátettem – úgy értem, hogy a művészetéről.

– Ó nem, sajnálom, tényleg csak nagyon felületesen... – mielőtt befejezte volna a mondatot, a kísézők továbbragadták.